

ALBERTO MORAVIA

**ISTORII DIN
PREISTORIE**

CU ILUSTRĂȚII DE FLAMINIA SICILIANO

Traducere din limba italiană de Corina Anton

POLIROM
2020

Cuprins

Croco Dil, Cioc Întors și peștii dansatori	5
Pe când Ba Lena era foarte mică	13
O furnică face cât un împărat.....	23
Pe când gândurile înghețau în aer	35
Sărmanul Pin Guinoi care crede în gheață	45
Gi Rafa se caută pe sine	57
Să nu te-ndrăgostești de o Bărzută	65
O căsătorie bună începe de la nas	77
Potop, sfârșitul lumii et cetera.....	85
Fără pantaloni și fără comunicare	95
Visele mamei nasc monștri	105
Bravii pompieri care mureau de somn	115
Purtat de curent pe fluviul Congo.....	127
Neisprăviții de A Dham și E Vha	139
Do Rada și Mis Tret, o iubire mincinoasă.....	153

Cum a devenit Came Leon verde, mov, albastră...	161
Vai de noi dacă Ta-Thăl-Athot-Puther-Nic se trezește astăzi.....	167
Unicorn și Rino Cer.....	179
Săritura lui Dino Zaur	189
Coarnele lui Că Milă	197
Te urăsc, cântarule!.....	205
Și coroana de gheăță pieri	217
Mama Natura hotărăște să schimbe lumea.....	229
Frumoasa și Bestia.....	239
<i>Notă asupra ediției.....</i>	249

Cu câteva miliarde de ani în urmă, totul era mult mai simplu decât astăzi și încă te mai puteai duce la mama Na Tura ca să-ți expui plângerile cu privire la modul în care ea crea orice pe lume. Mama Na Tura era o namilă de femeie, atât de mare încât, dacă cineva se urca pe capul ei, nu reușea să-i vadă picioarele nici măcar cu un ochean bun; stătea întinsă pe o câmpie nesfârșită, având drept pernă un munte și drept aşternut un desert; ea crea lumea visând. Dar visele ei nu erau ca ale noastre, pe care, odată treziți, adio, nu ni le mai amintim; visele mamei Na Tura devineau pe loc realitate. De pildă: într-una din zilele acelea, mama Na Tura a visat un animal ciudat de-a binelea: un fel de umbrelă care mergea pe patru picioare, cu un cap și o coadă. Și iată-o îndată, gâfâind din greu în poala mamei Na Tura, pe caraghioasa Țes Toasa. Vreți să știți de ce-a visat un astfel de animal? Pentru că cineva venise să-i spună că ar fi bine să creeze un animal care, când ploua, să se poată adăposti fără să se bage într-o grotă sau într-o crăpătură. Asta ca să înțelegeți că mama Na Tura avea o fire afectuoasă și îndatoritoare, aşa cum se cuvine să aibă o mamă.

Alberto Moravia

Doar că, într-o zi, o delegație de Purce Luși, după ce-a urcat multe ore, a ajuns în vârful muntelui de care mama Na Tura își proptea capul. Șeful soliei, băgându-se sub urechea colosală, a urlat din toți rărunchii: „Mamă! Mamă! Mamă!“. Mama Na Tura a ridicat o pleoapă mare cât o cupolă, cu gene groase ca trunchiurile de copaci, descoperind pupila verde-albăstruie ca un lac, și a întrebat galeș:

— Ce s-a întâmplat, drăguțule? Spune-i mamei ce-ai pătit.

La această întrebare afectuoasă, Purce Lușul a răspuns:

— După cum știi, noi, Purce Lușii, suntem o comunitate pașnică, în care toți ne bucurăm de aceleași drepturi și avem aceleași îndatoriri. Dar de la o vreme nu mai e aşa.

— Adică?

— Adică unii dintre noi, nu știm dacă din voința ta sau din întâmplare, s-au schimbat și, ne pare rău să spunem, nu în bine: pielea delicată și trandafirie s-a acoperit de peri negri; din gură ies niște dinți ascuțiți și încovoiați pe care e greu să nu-i numești colții. Indivizii ăștia, care și-au luat numele de Mis Treți, sunt violenți și samavolnici și, datorită colților, au instaurat o adevărată tiranie în care ei poruncesc, iar noi trebuie să ne supunem. Mamă Na Tura, fă ceva!

Mama Na Tura a obiectat:

— Eu chiar vă creasem pe toți la fel. Ce poveste mai e și asta? E adevărat ce spuneți?

Purce Lușii au asigurat-o în cor că ăsta era adevărul. Mama Na Tura a reflectat, a oftat, apoi a spus:

— Colții ăia mă fac să mă gândesc că am avut un vis aşa, mai urât, ceva ca un coşmar. Știţi, uneori îmi cade greu mâncarea şi atunci mi se poate întâmpla să visez monştri. Cum să-l numeşti altfel, dacă nu monstru, pe un Purce Luş din gura căruia ies doi colți?

— Aşa zicem şi noi! au exclamat Purce Luşii.

— Şi-apoi, a continuat mama Na Tura, asemenea crea-turi samavolnice şi săngeroase contrazic complet ideea mea despre Creaţie, în care ar trebui să domnească raţiunea.

Purce Luşii nu mai auziseră niciodată de raţiune. Au întrebat în cor:

— Raţiune? Ce mai e şi asta?

Mama Na Tura a răspuns:

— E ceva, să zicem, ca sarea în bucate. De obicei nu uit niciodată să pun câte un vârf de cuţit de sare în fiecare animal pe care îl visez. De-acum înainte o să pun câte un pumn. De altfel, de ceva vreme mă munceşte dorinţa ascunsă de-a aduce pe lume un animal mai degrabă compli-cat, care ar trebui să fie înzestrat cu raţiune într-o măsură mai mare decât celelalte. Acum, la cină, o să am grija să mănânc ceva uşor, apoi o să dorm zdravăn şi cred că de data asta o să visez acel animal foarte raţional care, prin-tre altele, vă va scăpa de Mis Treţii cei răi. Aşa că, dragi Purce Luşii, întoarceţi-vă cu încredere acasă, lăsaţi totul în grija mamei voastre care vă iubeşte şi veţi vedea că toate o să se rezolve cu bine!

Fireşte, Purce Luşii s-au retras îndată, plini de recu-noştinţă şi de o teamă respectuoasă, căci mama Na Tura, în acele vremuri îndepărtate, îşi pierdea uşor răbdarea:

Alberto Moravia

niște animale mari, numite dinozauri, care veniseră cam prea des să-și prezinte plângerile (ar fi vrut să fie mai mici și mai puțin proaste) fuseseră nimicite până la ultimul; totuși, înainte de asta mai trăiseră încă cinci sute de milioane de ani, o nimică toată. Purce Lușii au plecat și, o vreme, să zicem șapte sau opt sute de milioane de ani, nu s-a întâmplat nimic. Mama Na Tura, după cum făgăduise, luase o cină ușoară: doar unul sau doi vulcani cu toată lava, udați cu un râu potrivit; iar acum dormea dusă. Doar o dată la două sau la trei secole scotea un oftat sau se întorcea pe-o parte. Dar ce înseamnă să fii mama Na Tura! Oftaturile acelea au creat vânturile care mai bat și în zilele noastre; cât despre întoarcerea pe-o parte, de fiecare dată când se întâmpla aşa ceva, un cutremur schimba pe undeva fața Pământului.

A sosit în sfârșit și ziua trezirii. Era o zi perfectă, dimineața devreme, cu cerul de cel mai pur albastru cu nuanțe încă roz; fără adiere de vânt; cu un soare bland, o lumină limpede, cu copacii mai verzi și florile mai colorate ca niciodată. Mama Na Tura s-a trezit, s-a ridicat într-un cot și abia a apucat să vadă, la capătul deșertului pe care stătea întinsă, două mici siluete care se îndepărtau ținându-se încrezătoare de mâna: un bărbat și o femeie. Mergeau doar pe două picioare; mama Na Tura s-a gândit că de data asta își visase capodopera. Mulțumită, a urmărit cu privirea cele două siluete care, împresurate de lumină, se îndepărtau tot mai mult și în cele din urmă au dispărut. Apoi s-a întors pe-o parte și a adormit din nou.

Somnul a durat puțin: doar un miliard de ani.

A deschis ochii, a auzit vag niște voci, s-a răsucit: iată, jos, la poalele munților care îi serveau drept pernă, aceeași solie de Purce Luși. Mama Na Tura a întins mâna, a luat unul între două degete și l-a ridicat la înălțimea ochilor ei. Apoi a întrebat:

— Ia te uită, tot voi. Cum merge treaba?

Și acela a răspuns:

— Foarte bine, nici că se putea mai bine. Ai visat lucrul potrivit la momentul potrivit.

— Adică?

— Au venit niște Purce Luși întru totul la fel ca noi, la fel de trandafirii, de gingești, de dulci și inofensivi, atâtă doar că noi mergem în patru labe, iar ei, în două; ne-au dus departe de detestabilii Mis Treți, într-un loc minunat, în care nu ne lipsește nimic, absolut nimic, ca să fim fericiți.

— Și cum e locul ăsta? a întrebat mama Na Tura, curioasă.

— Sunt niște barăci cu un singur etaj, cu despărțituri în care poate locui o familie întreagă. Purce Lușii cu două picioare se îngrijesc să nu ne lipsească nimic. La ore fixe, ne servesc o masă gustoasă, alcătuită din tărâțe, ghinde și o zreamă delicioasă, plină din belșug cu mere putrezite și cartofi stricați. Apoi ne spală pe toți cu furtunul. Ne îngrijesc bine, ce mai tura-vura: totul sclipește de curățenie. Închipuie-ți, ca să nu cădem pe trepte, când ieşim din baracă și ne plimbăm pe afară, au construit până și o platformă înclinată pe care să nu alunece copitele noastre.

Mama Na Tura a comentat mulțumită:

Alberto Moravia

— Bun, bun, cred că de data asta am visat cel mai rațional animal din câte am adus pe lume. Acum, copii, mi-e somn și vreau să mă odihnesc puțin. Dar să mă țineți la curent. Întoarceți-vă, să spunem, peste vreo mie de ani. Noapte bună.

A trecut o mie de ani. Mama Na Tură s-a trezit, s-a întins și, ce să vezi, s-a pomenit nas în nas cu același Purce Luș, care-a urlat îndată, ca ieșit din minți:

— Mamă, ne-au trădat, ne-au trădat!

— Ce vrei să spui?

— Ființele acelea pe care le-am numit Purce Luși pe două picioare sunt niște monștri, sunt adevărați monștri. Se poartă bine cu noi, ne țin curați și ne hrănesc, ne îngrașă; dar știi de ce?

— Nu, de ce?

— Ca să ne mănânce. La un moment dat, când suntem grași atât cât trebuie, ne leagă de picioare pe un fel de bandă care se mișcă. Banda se deplasează cu un zgomot cumplit, iar ei, pe rând, ne înjunghie, ne scurg sângele, ne taie, ne fac bucăți. Nu insist asupra modului în care sunt pregătite apoi aceste bucăți; îți spun doar că suntem transformați în lucruri pe care, se pare, ei le numesc cărnați, șuncă, tobă, salam și aşa mai departe, după acea parte a corpului nostru care este folosită: e cumplit! Și tu, care ne promiseseși că vei visa animalul cel mai rațional din întreaga Creație! Vai, el își folosește rațiunea ca să ne mănânce! Ba chiar ca să ne mănânce cu încuviințarea noastră! Vai, mamă, și tu ne-ai trădat!

